ער ירושלמי מגילה פ"א ה"ב כל הענין, 2) שבת קלט.
יבמות סד: ב"ק צט: חולין צז.,
געין זה ע"ז לט:, 7) ספרי ברכה שוב, 5) עיין מכילתא

ס"פ יתרו, משפטים ספ"ד,

ו) למיל נו: יוחה יד חנילה כו לעיל נג: יומח יב, מגילה כו.
ספרי שם, אבות דר"נ פ' ל"ה,
סדל עולם פי"ל, ירוש' מגילה
ספ"א, ה) [תענית כט.
סנהדרין סט: ערכין יג.],

נו [תמורה יד: טו.]

הגהות הב"ח

לא) רש"י ד"ה שאינו שלו ל"ל אחר ד"ה כן פרת: (ב) ד"ה אסבכא לך הראינך: (ג) ד"ה ואינעית אימא וכו' אחר אשר עין משפמ נר מצוה

ל א מיי׳ פ״א מהלכות בית

תורה אור השלם

1. בַן פֿרָת יוֹסַף בַן פֿרָת עֲלֵי עִין בָּנוֹת צְעֲדָה עֲלִי שׁוּר: בראשית מט, כב

בראשית מט, כב 2. וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמְלֹאָהּ וּרְצוֹן שֹׁרְנִי סְנֶה תָבוֹאתָה לְראשׁ יוֹסֵף וּלְקָּדְקֹד נְזִיר אֶחָיו:

יופן יוּלְאָן לְּוֹ בְּוֹיִן אֶנְיֵהוּ דברים לג, טז דברים לג, טז (בְּנְיָמִן אָמֵר יְדִיד יְהֹנְיה יִשְׁכֹּן לְבָטַח עָלְיוֹ חַפַּף עָלְיוֹ כָּל הַיוֹם וּבֵין כַּתַפִּיו שַׁכַן: דברים לג, יב

4. ויטש משכו שלו אהל שכו 4. וַיִּשׁשׁ נִישְׁבֵּן שָׁלוּ אֹנֶי,ל שְּבַּן בָּאָדְם: תהלים עח, ס 5. וַיוֹּצָא נוֹזְלִים מִסְּלָע וַיוֹרֶד בַּנְהָרוֹת מָיִם: תהלים עח, טז 6. וִיצָא הַגִּבוּל הַיַּמַה וְצָּאַ וֹמְּבוֹלְ וְנֶסְב וֹמְבּוֹלְ הַמְּבְמְתְּתְ מִצְּפוֹן וְנֶסְב הַגְּבוֹל מְּוְרְחָה תַּאֲנָת שְׁלֹה וְעָבֶר אוֹתוֹ מְמֵוֹרְח יְנוֹחָה: יהושע טז, ו מְנְבִיל שְׁנָה אָלַכִי 7. בְּן אַרְבָּעִים שְׁנָה אָלַכִי בן ארבעים שנה אנבי
בשלח משה עבד יווה אתי
מקדש ברנע לרגל את הארץ
ואשב אתו דבר פאשר עם
באר הושעיד, והושעיד, והושעיד, והושעיד, ואבעירים וחמש שנה
באשרים השנה בעשור לחדש בארבע עשרה שנה אַחר אַשֶּׁר הָבְּעָה הָעִיר בְּעָצֶם הַיּוֹם הַזָּה הָיְתָה עָלִי יַד יְהוֹה הַיִּבָא אֹתִי שְׁמָּה: יחזקאל מ,

א פ. בְעַשְׂרִים וְּחָמֵשׁ שְׁנָה לְגְלּוֹתֵנוּ בְּרִאשׁ הַשְּׁנָה בְּעָשׁוֹר לְחְרָשׁ בְּאַרְבָע עַשְׂרָה שְׁנָה אַחַר אֲשֶׁר הְבָּעְה הָעִיר בְּעַצְם הַיוֹם הָזָה הָיִתָּה עָלִי יִד יְהֹוְה וַיָּבֵא אֹתִי שָׁמָּה:

יחזקאל מ, א 10. וַיְהִי בְּהַזְבִּירוֹ אֶת אֲרוֹן הָאֵלֹהִים וַיִּפּל מֵעל הַבְּפָּסְא אֲדוֹרְנִית בְּעֵד יִד הַשְּׁעֵר וְתִּשְׁבֵּר מָפְרַקְתוֹ וַיְמֹת כִּי זָקן הָאִישׁ מָפְרַקְתוֹ וַיְמֹת כִּי זָקן הָאִישׁ וכבד והוא שפט את ישראל ש״א ד. יח ארבעים שנה: אָרְבָּעִים שְנָה: ש״א ד, יח 11. וְיִהִי מִיּוֹם שֶׁבֶּת הָאָרוֹן בְּקַרְיֵת יְעָרִים וַיִּרְבּוּ הַיָּמִים וַיִּהָיוּ עֶשָׂרִים שְׁנָה וַיִּנְהוּ כָּל בית ישראל אחרי יהוה: ש״א ז, ב

מוסף רש"י

י ובה היה מזבח בנוי. (עי׳ לעיל ובה היה מובח בנוי. (נוי־עניק נג: בארוכה) והיה בנימין הצדיק. לופה כרוח הקדש סכן עמיד להיות ותלטער עליה (מגילה כה): חופף. כמו נזיר חופף ומפספס (שבת כ:) דפרוט״יר דגרנטו"ר בלע"ז, כאדם המחשב ודואג (לעיל נד.). כאדם המתחכך מחמת שאינו משיג תאותו (יומא מחתם שחינו משיג מחוחו (יומא יב.). אדם התלטער חופף ומתחכך בנגדיו, לשון שפשוף, כמו נזיר **חופף ומפספס** (מגילה כו.) בר שבעיז ותמני. דמשלות מרגלים שבעין והנבי. לתשמח וונגלים עד שנכנסו לחרן חינו חלה ל"ח, לבד משנת השילות, דהה בשניה ליליחת מלרים נשתלחו: מדלא משכחת לה בארבע עשרה שנה כר׳. דליהוי יובל אי לא מדלית ארבע עשרה לכיבוש ולחילוק (עורבין יג.) שמלך שמואל בעצמו. יחידי בלא שאול. הלכך שנה עשירית אינה נמנית באותן מ' שנה [ושנה אחת שמלך כו' דשמואל לא העמיד מלך שמת כי דשמות מה המתיד מת אלה באתנע שנת י"א ולא היחה שלימה לשאול כי מקצחה היה שמואל נגיד]. ל"ז מלך דוד קודם למרדו של אבשלום [הרי ארבעים] הא מילתא פירש רבי במקום אחר כן נלפי שמשהמחיל שמואל לנהוג שררה לא חי אלא י"ג שנה, לא מהן ד' אחרונים להשלים ל"ו דדוד נמלא שהיתה] שנה עשירית (לשמואל היתה) לגדולתו של שמואל ולא נפקא לן מקרא בהדיא

ולו תאנת שילה. חפשתיו ולא מנאתיו במקרא אבל מנאתיו ועבר בה מזרחה תאנת שילה (יהושע מו): תאנת. לשון תאניה ואניה (איכה ב). שהיו מתאנחין ורואין כהן שמשם היו זוכרין אכילת קדשים שהיתה במקום מראיתו: ^(h) יוסף. לשון פריה ורביה. מקום אכילת קדשים נתרבה לו על ידי

העין ושילה בחלקו של יוסף היתה כדכתיב (תהלים עח) וימאס באהל יוסף וגו' אחר ויטש משכן שילה כתיב: ורצון. ע"י רצון שלא רצה ליזון ממה שאינו שלו: בין השנואים. שילה קדשיו נאכלין אף בגבולי שאר שבטים ששנאוהו: אסברא (ב) לי. תוכה ותאכל בין השנואין תנאי רואה שאמרו דו רואה כולו ולא המפסיק בינו לבינו הראני דוגמא לדבר: בי כנישתא דמעון. משם היו רוחין את שילה ולא היה דבר מפסיק: לא רואה אמר ליה רבי שמעון בן אליקום לר' אלעזר את כולה. כו לראות משם את כולה אסבראה לך כגון יֹבי כנישתא דמעון אמר ® שילה אלא מקלת: חד ברא הוה רב פפא רואה שאמרו לא רואה כולו אלא יו ליה לכייליל ולא מיחקן. נראה רואה מקצתו בעי רב פפא יעומד ורואה יושב בעיני כי אביו של אביי כייליל שמו: ואינו רואה מאים בעי ר' ירמיה עומד על הוגבי מי מקרבן. שילה וגבול נחלת בנימין: הנחל ורואה (יושב)ים בתוך הנחל ואינו רואה תחנת שילה. על בו שהיה בנימין מתאונן עליה: **העולם הזה**. כל מאי תיקו כי אתא רב דימי אמר רבי ז מקום ששרתה שכינה ואף שילה ונוב בשלשה 🔅 מקומות שרתה שכינה על ישראל וגבעון: נשתיירו לשילה. מארבע בשילה ונוב וגבעון ובית עולמים יובכולן לא מאות ושמונים מיציאת מלרים לבניז שרְתה אלא בחלק בנימין שנאמר יחופף עליו הבית שם"ט: שניה הוקם המשכן. כל היום שכל חפיפות לא יהו אלא בחלקו של דכתיב ויהי בשנה השנית בחדש בנימין כים אזיל אביי אמרה קמיה דרב יוסף אמר חד ברא הוה ליה לכייליל ולא מיתקן הרחשון וגו' (שמות מ): וקחמר כלב. בשעת חילוק כשבה לתבוע חברון בן מ' שנה וגו' והיא היתה השנה והכתיב יויטש (את) משכן שילה יו וכתיב פוימאם באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר השניה נתעכבו במדבר שוב שלשים ושמונה שנה נמלא כלב בן ע"ח אמר רב אדא דו מאי קא קשיא ליה דלמא שנים כשעברו הירדן וקחמר בשעת שכינה בחלק בנימין וסנהדרים גדולה בחלק חילוקה בן חמש ושמונים שנה הרי יוסף מדמצינו ייו בבית עולמים דשכינה שבע נשתחו לכיבוש: מדשבע כיכשו בחלקו של בנימין יוסנהדרין בחלק יהודה שבע חילקו. סברא בעלמא היא: אמר יו ליה הכי השתא התם מיקרבן נחלות ואיבעית אימא מדלא אשכה בחו י"ד שנה אחר (ג) שהוכתה העיר. גבי הדדי הכא מי מקרבן הכא יהו נמי מקרבן דלא כמו מיתוקם קרא דכתיב ביחזקאל יכראמר רבי חמא בר' חנינא רצועה היתה. [פרק מ] בארבע עשרה שנה אחר אשר יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של הוכתה העיר בראש השנה שנאמר א בנימין ובה היה מזבח בנוי והיה בנימין בעשור לחדש היה דבר ה' אלי הצדיק מצמער עליה לבלעה ה"ג רצועה וגו' ודרשיגן במסכת ערכין (דף היתה יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של יב.) איזה היא שנה שראש השנה בעשור לחדש הוי אומר זה יובל ולא מנו שמיטין ויובלות אלא לאחר

ירושה וישיבה וכי המרת דשנות

כיבוש וחילוק י"ד היו ודלית לאו להו

ממנין היובלות משכחת לה דחרב

הבית בשנת ל"ו ליובל והוה

אחר שנה שהוכתה העיר ואי לא לא משכחת לה. כילד ויהי בשמנים שנה וד' מאות שנה וגו' ויבן הבית לה' לא מהן מ' שהיו במדבר שאינו שלו. אשת אדוניו: בן פרת ולוא תאנת שילה מקום שכל הרואה אותו מתאנח עליו על אכילת קדשים שלו רבי אבהו אמר אמר קרא יבן פרת יוסף בן פרת עלי עין עין שלא רצתה לזון וליהנות מדבר שאינו ב שלו תזכה ותאכל כמלא עיניה רבי יוםי ברבי חנינא אמר 12/6 שוכני סנה עין שלא רצתה ליהנות מדבר שאינו שלו

נמלא משבאו לארץ עד שנבנה הבית ארבע מאות וארבעים והבית עמד ד' מאות ועשר הרי ח' מאות וחמשים הרי י"ז יובלות שלימים לא מהן י"ד שכבשו ושחלקו שלא מנו יובלות נמלא בית חרב הודם השלמת היובל י"ד שנה והכי תניא

בהדיא בערכין (שס:) י"ז יובלות מנו ישראל משנכנסו לארץ עד שילאו ואי אתה יכול לומר משנכנסו מנו שאם אתה אומר כן נמגא בית חרב בתחילת היובל ואי אתה מוצא י״ד שנה אחרי אשר הוכתה העיר אלא לא מהן שבע שכבשו ושבע שחלקו ואתה מוצא ארבע עשרה שנה חחר שהוכתה העיר: חרבה נוב. ע"י שאול: בקרים יערים. שם נתנוהו לסוף ד' לבו חדשים שעמד בשדה

יהודה: הכי גרסינן עשרה דשמואל

עלמו. שהיה שופט לבדו משמת עלי

עד שמלך שאול ובמסכת תמורה

(דף יד: וטו.) ה"ג לה עשר שנים שמלך

שמואל לעלמו שו דאותה שנה ששאלו

להם מלך היא שנה עשירית לשמואל

הרמתי ושנה אחת מלכו שמואל

ושאול יחד שהיה שאול הולך אחר

עלת שמואל עד שסרח במעשה אגג

וסר שמואל מעליו כדכתיב (שמואל א

מו) ולה יסף שמוחל לרחות חת שחול

וגו' ומלך שוב שחול שתי שנים והן

שכתב במקרא (שם יג) ושתי שנים

מלך על ישראל דלא חשיב אותם

דמלך שמואל בהדיה והיינו דאמרינן

במסכת תענית (דף ה:) מי גרס

לשחול שישב בגבעה שתי שנים

ומחלה תפלתו של שמואל ברמה לה

דבחלי שנה ראשונה סרח ונגזרה

עליו מיתה אלא שעמדה לו תפלת

שמואל ושבע שמלך דוד בחברון

:הוכתה העיר גליון הש"ם פלשתים שנאמר (שמואל א ה) ותכבד יד ה' אל האשדודים והחזירוהו בעגלה חדשה ונתנוהו שם ועשה שם

גמ' אסברא לך. ברש"י הגי' אסברא לי. ובסדר הדורות בהקדמה אות ד' כתב שכן :עיקר עשרים שנה עד שהביאו דוד משם שינויי נוסחאות בשנה ראשונה שנעשה מלך על כל ישראל שהיא שנה שמינית למלכו על

או ס"ל ועלה ול"ל ונסב הק"חו חוופיא). ועד לטיי. בן שאינו שלה [וכנייל להלן ונרטייו] תזכה ותאכל בקדשים כמלא עיניה וואכל בקו שים כנולא עיניו: שלה ("ש"מ): ג] ותאכל בקדשים בין הסנואין [ככי"ל בן יוסבותין נכפ"ל הסנאין שלה (*שתכ"י): ד] שאמרו כל שהוא רואה ואין דבר מפסיק בינו וכו' כל"ל וכ"ה בס"י (צ"ק): הו גי' כתה"י ושתכ"י אסברה לי א"ל כגון. וכ"ג רט"י ועי גלה"ט וכ"ג כע" סעמ" הקודם. אך ובליקוטים בעמ" הקודם. אך . הב"ח תיחו ברש"י כלפנינו: הנ"ח מיקן ברש"י כנפנינו: ון אלא אפילו מקצתו (*ש"ח): זן מאי תיקו (כ""ח): חן 5"ל על שפת הנחל (*ש"ח): מן יושב. בכ"ל גרים ליה. וע"י פ"מ שמישב גרים או דמיבעים ליה באת"ל גבי יושב דאינו אוכל, מ"מ ביושב בנחל יש לומר דאוכל משום ביושב בנותר ש נותר לחוב נושום דאי לא היה נחל היה רואה אף ביושב, או דילמא לא שנא: ימי נמ היה נמנ היה כומה מף ביושב, או דילמא לא שנא: "] מיצת רבי נמחק (*ש"מ): "א] ל"ל בארבע [וכ"ה בע"י] ועי׳ רש״י לקמן קיט ע״ל ד״ה נוב וגבעון חדל חשיב להו (הגרי״ב): יב] מיבת כי נמחק (הולי"ב). יבן עיכע כי הייתיק (*ש"מ): יגן שילה וגר' (ש"מ). וככתה"י מסיים אהל שכן באדם: ידן אדא בר מתנה (*ש"מ): שון ל"ל וסנהדריון. יון שמצינו (*ש״מ): יון אמרי הכי השתא כל"ל (ש״מ ונייצ): יהן ל"ל אמרי הכא (*ש״מ): ייין רייב (ש מ). בן ייו שנה: וכן מדשבע נ"ז שנה (בי"צ): כ] מדשבע כבשו שבע חלקו (*ש"מ): כא] נט"מ נוסף וגר'. ונכתה"י איתא הפסוק בשלמותו: בב] הנוס' בכתה"י וכל דפ' הישנים אחת עשרה שוה שמלו שמואל בעצמו ושתים שמלר שמלך דוד בחברון. [אף כי יש קלת שינויים בין הנוסחאות, מ"מ קנו ש מדן. ולפנינו נדפס כהגהת בה"ו עפ"י רש"י: בג] ושבע שמלך דוד בחברון ולפנינו נדפם כג] ושבע שמלך דוד בחברון דכתיב (כתה"י וש"מ). וכל"ל גס לגיר" רש"י: כד] ל"ל ונסב הגבול (*גליון): כה] נכי"י

הגבול ("גנ"ו): כהן ככ"י כשהיו רואין: כו] אין צריך לראות משם כו׳ אלא מקצתה (כי"י, ב"ש): כז] על שם שהיה ("ש"ח): כה] כ"ל משכחת ("ש"ח) ולפנינן בגת׳ משכחת ("ש"ח) ולפנינן בגת׳ משכחת

בנימין והיינו דכתיב יתאנת שילה כתנאי על יהודה ולכשהמליכוהו כל ישראל הופף עליו זה מקדש ראשון כל היום זה עליהם הביא את הארון מקרית יערים עיר להן דוד הרי עשרים להן: מקדש שני ובין כתיפיו שכן אלו ימות המשיח דכתיב רבי אומר חופף עליו זה העולם הזה כל היום אלו ימות המשיח ובין כתיפיו שכן זה העולם הבא "ת"ר ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים שנה חסר אחת ימי אהל מועד שבגלגל ארבע עשרה

ליה שנת היובל שנת י"ד שנה ז' שכבשו וז' שחלקו ימי אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע נשתיירו לשילה ג' מאות ושבעים חסר אחת ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים חסר אחת מנלן דאמר מר ∘שנה ראשונה עשה משה את המשכן שניה הוקם המשכן ושלח משה מרגלים שבגלגל ארבע עשרה שבע שכבשו ושבע שחלקו מגלן דקאמר כלב יבן ארבעים שנה אנכי בשלוח משה עבד ה' אותי מקדש ברגע לרגל את הארץ ואשיב אותו דבר כאשר עם לבבי וכתיב ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה כי עבריה לירדן בר כמה הוי בר שבעין ותמני וקאמר ®בן חמש ושמונים שנה הרי שבע שכבשו ושבע שחלקו מנלן איבעית אימא מדשבע ים שכבשו שבע נמי שחלקו ואיבעית אימא מדלָא משכחת לה °בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיָר: אהל מועד שבנָוב וגבעון חמשים ושבע מנ״ָל דכתיב ייויהי כהזכירו אָת ארון האלהים ייּי "ותנא כשמת עלי הכהן חרבה שילה ובאו לנוב כשמת שמואל הרמתי חרבה נוב ובאו לגבעון וכתיב "ויהי מיום שבת הארון בקרית יערים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי ה' הני עשרים שנה עשר כבו שנה ישמלך שמואל בעצמו ושנה שמלך שמואל ושאול ושתים שמלך שאול ושבע כו דרור

לה: כמו ל"ל מדלא (*ש"ח:

שמת של של היה למנה לה של מה לב שנים לבל בינה לה היה המנה לה של היה המנה לה של היה לה של היה לה של היה לה של הי שמת של היה לה להיה לה של היה מה של היה של היה של היה לה של היה לה של היה לה של היה לה של היה מקבים וכרי) [ומשט אל הוק ני שנים לשמואל והיה מלך היי מי שנים משאלו היה מלך היי מי שנים משאלו היה מלך היי מי שנים משאלו להיה מלך היי מי שנים משאלו היה מלך היי מי שנים משאלו בשל של היה מה מלך היי משל בשלו של המאל ובמה של היה מה של היה מה של היה מרוב בשל היה מרוב בשל היה מרוב בשל היה מרוב בשל של היה מרוב בשל של היה מרוב בשל היה מרוב בשל של היה מרוב בשל היה מרוב בשל של היה מרוב בשל של ביה מרוב בשל של היה מרוב בשל של בשל היה מרוב בשל של בשל היה מרוב בשל של היה מרוב בשל של היה מרוב בשל היה מרוב בשל היה מרוב בשל מתוב בשל היה מרוב בשל היה מר "ג שנה היו מובלעים השתי שנים שמלך שאול שהרי שניהם מתו בשנה אחת כדמפרש למעלה. (תמורה מו.):